

*Kto stratil majetok, nestratil veľa.
Kto stratil slobodu, stratil mnoho.
Kto stratil vieru, stratil všetko.*

Zásielku spracovala spoločnosť:
HENRIETTA - direct marketing, s.r.o.
P.O.BOX 1, 820 08 Bratislava 28, „D+4“
POŠTOVNÉ ÚVEROVANÉ
820 08 Bratislava 28

SVEDECTVO

ročník 26
máj 2016
cena 0,90 EUR

5

ČASOPIS TABUIZOVANÝCH FAKTOV

Profesorom z vlastnej vôle

NÁŠ ROZHOVOR

Bol pri všetkých aktoch spojených so vznikom samostatnej Slovenskej republiky. Podieľal sa na programe ponovembrového vývoja Slovenska, ale aj Česko-Slovenska. Ako syn politického väzňa bol z vysokoškolského štúdia odvelený do Pomocného pracovného práporu (PTP). V bani na Ostravsku získal výučný list baníka. Diaľkovo vyštudoval Vysokú školu ekonomickú. Po roku 1989 zastával post ministra či podpredsedu parlamentu. Prof. Ing. Marián Augustín Húska, DrSc.

A. M. Húska prijíma hostiu od pápeža sv. Jána Pavla II.

Foto archív

Narodili ste sa 9. septembra 1929 v Hubovej. Ako sa na živote vašej rodiny i vašom osobne prejavila blízkosť Ružomberka a vplyv Andreja Hlinku?

Rodiny môjho otca a matky boli katolícke. Otec si vždy písal Húska-Hamaj, matka pochádzala z rodiny Kyjovcov. Bola to čo do vlastníctva

polí, lúk, pasienkov a lesov najbohatšia rodina v obci. Z týchto dvoch rodín pochádzali viacerí richtári. Napríklad starý otec Kyjo bol richtárom asi do roku 1914 a starý otec Húska cez prvú svetovú vojnu. Môj otec cez druhú svetovú vojnu. Húskovci aj Kyjovci mali obchod a hostinec a môj

otec mal ešte aj obchod s drevom. Hotové peniažky však donášal len obchod s drevom. Lebo občania väčšinou kupovali „na borg“. Čo sa pamätám naše rody patrili k ľudákom, hlinkovcom a sidorovcom.

Pokračovanie na 10. strane

Arpád Tarnóczy	
Učenie a výchova	2
Eva Zelenayová	
Predátormi sami sebe	3

Ján Litecký Šveda	
Prídu aj Barbarské dni?	4
Z výročných schôdzí	6
Spomienka v Ladomerskej Vieske	7

Peter Mulík	
Vojnové stereotypy	8
Viliam Jablonický	
Piačekova filozofia lásky a ľudskosti	9

Július Homola	
Boh ma vždy vyslyšal	12
Anton Semeš	
Kádrový invalid	13

Učenie a výchova

Už niekoľko mesiacov sa hovorí o školstve, hlavne o učiteľoch. Možno aj o vychovávateľoch. Zaráža, že ani náhodou nikto nechce odhaľovať dôvody súčasného stavu. Možno preto, že vinníkmi by boli učelia, ako produkt vedeckého komunizmu. Učiteľov učili učelia, ktorí pol storočia boli komunisti alebo aspoň nadštandardne lojálni s bolševikmi. Tých skutočných učiteľov odstránili hneď po roku 1948. A teraz k podstate: Skupina či politická strana, ktorá organizovala a vykonávala zločiny, získala hrou globálnych pánov delením sveta absolútnu moc nad východnou Európou a teda aj nad ČSR. Vyše 80 percent slovenských kádrov boli skutoční proletári - nielen materiálni, ale hlavne duchovní. Stalo sa hriechom byť vzdelaným, teda učeným. A nedajbože mať ešte aj nejaké imanie, nadobudnuté zväčša v zahraničných baniach, ale viackrát až za morom. „Vyvolenými“ boli označení za buržujov, kulakov alebo kolaborantov bývalého, konečne získaného vlastného štátu. A tu učelia a „autori“ histórie konajú najväčšie zlo. Až 80 percent neprávdy tvorí taký výklad, aby výsledok bol proti Slovensku a Slovákom. Akceptácia pohľadu „cudzincov“, bohužiaľ so slovenským občianstvom, ktorí boli, sú a zrejme aj budú proti zvrchovanosti slovenského národa vo vlastnom štáte. „Učelia“ možno povedia, že nemajú podklady. A preto je ľahšie opísať resp. akceptovať to, čo hlásajú súdruhovia historici. Škoda, že tri mesiace voľna nevyužívajú na hľadanie objektívnych historických prameňov. Hodnotenia programu výučby by

nemali robiť vzdelanci vyštudovaní za 200 bodový prídavok za stranickú legitimáciu rodičov.

Siedmeho apríla si pripomíname výročie odhalenia osvienčinských zločinov po verifikácii správy dvoch slovenských Židov, ktorým sa podarilo utiecť z koncentračného tábora. Slovenská republika zastavila deportácie. V správach Slovenského rozhlasu som však počul informáciu, že Maďarsko

„Kto nepozná pravdu, je iba hlupák. Ale kto ju zatajuje, je zločinec.“

ukončilo deportácie. O Slovensku „slovenské“ rádio nepovedalo nič. Prečo? Prejavila sa skutočná poslušnosť (pánov) súdruhov redaktorov?! Ale koho to vlastne poslúchajú? Áno, je tu znovu skupina, ktorá má vždy pravdu a hlavne má pečiatku, ktorou vás zarádď do krajnej pravej či ľavej, tobôž aj do fašistickej kategórie.

Je to po 25-ročnej „zmene“ riadenej globálnou mocou, prostredníctvom KGB, ŠtB a spravodajskými službami u nás akreditovanými smutné. Znovu sa našiel dostatok kolaborantov, stačilo prezliecť kabát. A poslúchať „inštruktorov“, ktorí dokázali rozumieť potrebám globálnych pánov, veď nakoniec už za totality poberali žold (nadštandardné príjmy oproti radovým občanom).

A znova sa týmto „pečiatkovým“ spôsobom vraciame, síce sofistikovanejšími spôsobmi, do totality. Politických väzňov uráža, ak je už znovu „nežiadúce“ ukázať na vysokoposta-

vených súdruhov, profesionálov z ÚV, KV, OV, MV, ZV, na šéfov milícií, spolupracovníkov ŠtB, lebo sa môžu schovať za náboženskú či národnú príslušnosť! Ono je to potom už paragraf. Aj to dokázali, že Slovensko na rozdiel od iných štátov nemá ani zákon „na ochranu republiky“. Konštatovať však nestačí. Musíme v sebe hľadať skrytého hrdinu, aby mal vôľu nezaprieť svoje presvedčenie. Pritakávanie už bolo dosť. Začať by mali „zvolení“ zástupcovia slovenského ľudu. Je smutné, že vymožiteľnosť práva je u nás v súčasnosti ťažko dosažiteľná, hlavne preto, že je mnoho „vyvolených“, ktorí sú nad zákonom. Viera nás udržuje vo vedomí, že bude aj lepšie. Že bez súdneho výroku nebude možné osočovať, nazývať, odsudzovať podľa vlastného vkusu ani vtedy, keď je to pán prezident. Jedna „demokratická“ vláda deratizovala časť novinárov. Div sa svete, nikomu za hranicami štátu a ani po spravodlivosti bažiacim mimovládkam to neprekážalo. Ono to tým, ktorí už majú pečiatku vyvolených, meria „svet“ ináč!?

Vlastný názor a jeho uplatňovanie nebola nikdy ľahká vec. Hlavne vtedy, keď bol za rodinu, vieru v Boha a tým proti „slobodným lôžam“, ktoré peniazmi riadia svet. Oni potrebujú veľa Judášov, aby mohli vládnuť. Zatiaľ sa im darí. Odpútavajú pozornosť občanov sveta vopred organizovanými „problémami“, ktoré nakoniec riešia „oni“. Samozrejme za peniaze daňovníkov. Nemôžeme čakať na sitnianskych rytierov ani na zlatú rybku. Skúsme posunúť filozofiu dobra a lásky aspoň o krok, aby nám potomstvo nemalo až tak mnoho čo vytýkať. Tak, pohnime sa, aj keď to bolí.

Arpád Tarnóczy
čestný predseda PV ZPKO

SVEDECTVO, mesačník Politických väzňov Zväzu protikomunistického odboja • **Šéfredaktorka**: Eva Zelenayová • **Redakčná rada**: Ján Košíar (predseda), Ján Litecký Šveda, Ivan Mrva, Peter Mulík, Ivan A. Petránsky, Jozef Rydlo, Juraj Vrábel a Eva Zelenayová • **Adresa redakcie**: 811 06 Bratislava, Obchodná 52 • **Telefón**: 02-5263 8156 • **Fax**: 02-5296 4610 • **e-mail**: info@pv-zpko.sk www.pv-zpko.sk • **IČO**: 00679879 • **Cena jedného výtlačku**: **0,90 EUR** • Celoročné predplatné: **10 EUR** • Predplatné pre zahraničných abonentov: **50 USD** vrátane poštovného. • **Číslo účtu v Sberbank Slovensko**: SK74 3100 0000 0040 0012 8109, BIC: LUBASKBX • **EV**: 3851/09 • **Tlač**: ART&PRESS, s.r.o. • Nevyžiadané rukopisy nevraciam • **ISSN**: 1338-404X • **MATERIÁL** uverejnené v rubrikách „Čitateľské fórum“ a „Spomienky“ vyjadrujú názory občanov a čitateľov. Nemusia byť totožné so stanoviskom redakcie.

Schválili bezplatné cestovanie

Mestské zastupiteľstvo Hlavného mesta SR Bratislavy na svojom zasadnutí 31. marca jednomyselne schválilo zavedenie stopercentných zliav pre držiteľov preukazov ŤZP, účastníkov protikomunistického odboja a politických väzňov a držiteľov diamantovej Janského plakety. Rovnaký postup sa očakáva aj od poslancov Bratislavského samosprávneho kraja. Ak poslanci BSK schvália návrh, účastníci protikomunistického odboja a politickí väzni budú môcť bezplatne cestovať po celom území BSK. (zl)

Čestný predseda PV ZPKO Arpád Tarnóczy oslávil 10. apríla v Zlatej sále Bojnického zámku životné jubileum 80 rokov. K početným gratulantom sa pripojilo vedenie organizácie, redakcia Svedectva a najmä priatelia ťažko skúšaní väzenskými metódami „prevýchovy“. Spomíname s láskou v srdci. Na snímke jubilant v kruhu rodiny. Foto Eva Zelenayová

Predátormi sami sebe?

Pri čítaní knihy S.N.U.F.F. od Viktora Pelevina som uvažovala, načo autori vymýšľajú utopistické scenáre pre svoje úvahy. Veď píšú o holej realite. Či práve preto? Je realita nášho života taká morbidná, že by ju nebolo možné vydať v nejakom vydavateľstve? Musia autori siahať po žánri, ktorý im to umožňuje? Akú senzáciu svojho času vzbudil Orwellov román 1984! Neskôr sa pridali ďalší autori, ktorí s istou skepsou vnímali smerovanie ľudstva. Napokon to, čo sme si ani vyfantazirovať nedokázali, sa v aktuálnom čase stáva skutočnosťou.

Kto by si bol pomyslel, že raz niekomu napadne považovať za diskrimináciu biologický rozdiel medzi mužom a ženou? Hoci sa nás stúpenci rodovej rovnosti usilujú presvedčiť o tom, že ide iba o rovnosť šancí pre obe pohlavia, nie je to pravda. Inak by otca a matku nemuseli nahradiť pojmi rodič číslo jeden a rodič číslo dva. A sú aj iné dôkazy o zvrátenosti doby. Dokonca školské učebnice už učia deti odraňovať rodové stereotypy. Čiže

tvrdia, že ženy sú rovné mužom a naopak. Biológia však nepustí. Kedysi známy inžinier medicíny Mengele bol za jeho experimenty na ľuďoch považovaný za zločinca a dnes metódy genetických manipulácií s ľudskou rasou sú považované za úspech medicíny. S ľahkosťou obchádzame Stvoriteľa

SLOVO SVEDECTVA

a s pýchou dokazujeme svoju úbohosť, ak nás nedokáže zastaviť ani skutočnosť, že takmer 98 percent DNA nepoznáme. Ale púšťame sa do génových manipulácií... Človek nemá v prírode predátora. No môže sa ním stať sám sebe.

„Režim - to sú všetci tí, ktorým sa za režimu dobre žije“, napísal Pelevin. Aké výstižné. I mnohé iné jeho úvahy, hoci desivé, predsa z dnešného uhla poznania nie nemožné. Žijú medzi nami myslitelia, ktorí dokážu nakresliť budúcnosť ľudstva, no akosi chýbajú praktickí vodcovia, ktorí by zabránili jej erózii. Dnes predsa viac ako kedykoľvek predtým pozorujeme ako na filmovom plátne skazu, do akej sa Európa rúti, a, nič. Ideme ďalej, dokonca tých,

ktorí sa pokúšajú siahnúť na záchrannú brzdu nazveme extrémistami. Človek denne siaha na strom poznania a vôbec nevidí, ako sa sám vyháňa z raja. Z toho nášho, pozemského. Sloboda sa zmenila na systém sebautránania. Na spôsob života, v ktorom niet zmyslu, cesty, na akési prvolezectvo. A tí, čo určujú smer nás vedú po satanskom chodníčku. Veď to vidíme!

Tolko slov o ľudských právach, koľko sa ich v posledných rokoch vyslovilo, by mohlo viesť k zdaniu, že sme spoločnosť na najvyššej možnej humánnej úrovni. Keď si ctíme každú menšinu až po jednotlivca. Až sa pod nánosom tých práv celkom zadusíme. Ibaže pod rúskom ľudských práv možno vykonať aj tie najbeštialnejšie skutky proti ľudskosti. Zbaviť ľudí Boha, viery, zmyslu života a spraviť z nich figúrky na špagáte. Čoraz častejšie sa takáto budúcnosť ľudstva objavuje v utopistických románoch. Zhrbení nad inteligentnými obrazovkami ani nezbadáme, akou ľahkou korisťou sme sa stali. Alebo?

Eva Zelenayová
šéfredaktorka

Výročie Barbarskej noci v Banskej Bystrici

Prídu aj Barbarské dni?

Na prelome rokov 1949–1950 sa pre komunistov stala Katolícka cirkev hlavným nepriateľom. Komunistický režim sa rozhodol zlomiť jej „vplyv na masu“ a s týmto cieľom jej v roku 1950 zasadil štyri hlboké rany: všetkých biskupov dal do domáceho väzenia, v apríli 1950 Akciou K zlikvidoval všetky mužské rehole, Akciou P zlikvidoval Gréckokatolícku cirkev a v auguste 1950 Akciou R ženské rehole.

Akcia K, známa tiež pod menom Barbarská noc, sa odohrála v noci z 13. na 14. apríla 1950 a bola namierená proti šiestim rehoľiam: františkánom, saleziánom, jezuitom, tešiteľom, redemptoristom a baziliánom. Bolo prepadnutých 56 kláštorov a rehoľných domov, v ktorých sa zdržiavalo 850 rehoľníkov.

Akciu K nariadil Ústredný výbor KSČ na čele s generálnym tajomníkom Rudolfom Slánskym. Odsúhlasil prezident republiky Klement Gottwald. Akcie politicky zastrešovala tzv. Cirkevná šestka ÚV KSČ na čele s ministrom spravodlivosti Alexejom Čepičkom. Bol v nej aj neskôr popravený Vladimír Clementis. Na Slovensku mali hlavné slovo členovia vedenia KSS – Gustáv Husák, vtedajší predseda Zboru povereníkov, Daniel Okáli, povereník vnútra a Ladislav Holdoš, povereník pre veci cirkevné.

Nejdem sa veľmi rozširovať o samotných akciách, podrobnejšie sa o nich dozvieme napríklad v knihe profesora Vnuka „Akcie K a R“. Chceme sa iba pristaviť pri samotnom názve, ktorý tejto akcii po rokoch prischol: „Barbarská noc“. Ľudový jazyk rukolapne a presne pomenoval k čomu vedú všetky tie pokrokármi vymyslené humanizmy a najžiarivejšie ideály ľudstva bez Boha: k barbarstvu. Použijem ešte jedno ľudové prirovnanie v podobe porekadla: „Márne naše namáhanie, bez Božieho požehnanie“.

Zhruba pred štvrtstoročím sme boli všetci svedkami, ako skončila jedna takáto stavba bez Boha, stavba komunizmu. Ako beznádejne sa rozsypala a obrovský rachot bolo počuť na celej zemeguli, pretože už od samého začiatku bola postavená na nezmysle. A na ľudskej pýche, že svojím obmedzeným rozumom dokáže všetko zvládnuť. Nuž komunizmus aj so svojimi zverstvami zákonite skončil, no nijaká obdoba Norimberského procesu sa nekonala. Naopak, zasa súdia oni. Aj so svojím primitívnym slovníkom, pretože ich hlúposť nám tu zostala a presvitá cez všetky masmédiá. A zostala aj nenávisť voči kresťanstvu, ktorá sa zahniezdila vo všetkých štruktúrach vybudovaných Komininternou. Zmenila sa iba taktika a dnes pokojne môžeme povedať, že kresťanstvo je v súčasnosti najprenasledovanejšie náboženstvo na svete. Hoci práve v Európe žiadny mysliaci človek nemôže poprieť, že práve kresťanstvo je v základoch nielen jej kultúry, ale aj celkového rozmachu, či už spoločenského alebo technického. Tu nesmieme zabudnúť, že identita Európy spočíva na tých istých pilieroch, za vernosť ktorým trpeli aj naši politickí väzni a dostávali drakonické tresty či slučky – na pilieri národnom a kresťanskom.

To, ako starí marxistickí komunisti brutálne a priamo útočili na obidva tieto základné korene našej a európskej identity sme zažili takrečeno na vlastnej koži. Preto nemáme veľký problém postrehnúť, že ich neomarxistickí potomkovia útočia na to isté, ibaže oveľa rafinovanejšie a namiesto teroru viac uplatňujú finančné páky. Iba triednu nenávisť vystriedala nenávisť ku kresťanskej Európe a proletársky internacionalizmus zase multikulturalizmus. No a namiesto Lenina tu máme tzv. politickú korektnosť.

Pri súčasných propagandistických tamtamoch veľa ľudí aj zneistie. Aj mnohí kresťania, ktorých sa snažia oklamať prerútenými interpretáciami evanjelia, ba dokonca sa ich snažia získať, aby sami aktívne pracovali na zániku kresťanstva v Európe. Veď čo už povedať na to, keď najväčší hlásatelia ateizmu a nepriatelia cirkvi sa začnú oháňať hlavným prikázáním kresťanskej lásky? Je to síce nechutná fraška, ale občas aj veľmi nebezpečná. No každý kresťan, pevný v svojej viere chápe, že v prikázani o láske k blížnemu stojí, že ho máš milovať ako seba samého, čiže to seba je prvoradé a až z toho sa odvíja aj láska a jej miera k druhému. Nepoznám nijaké cirkevné prikázanie, ktoré by prikazovalo samovraždu. Poriadnemu kresťanovi by malo stačiť poznať aspoň katolícky katechizmus. Napríklad tieto dva paragrafy:

KKC 2264: Láska k sebe samému je základným princípom morálnosti. Je teda oprávnené presadzovať rešpektovanie vlastného práva na život. Kto bráni svoj život, nie je vinný z vraždy, hoci je nútený zasadiť útočníkovi smrteľný úder.

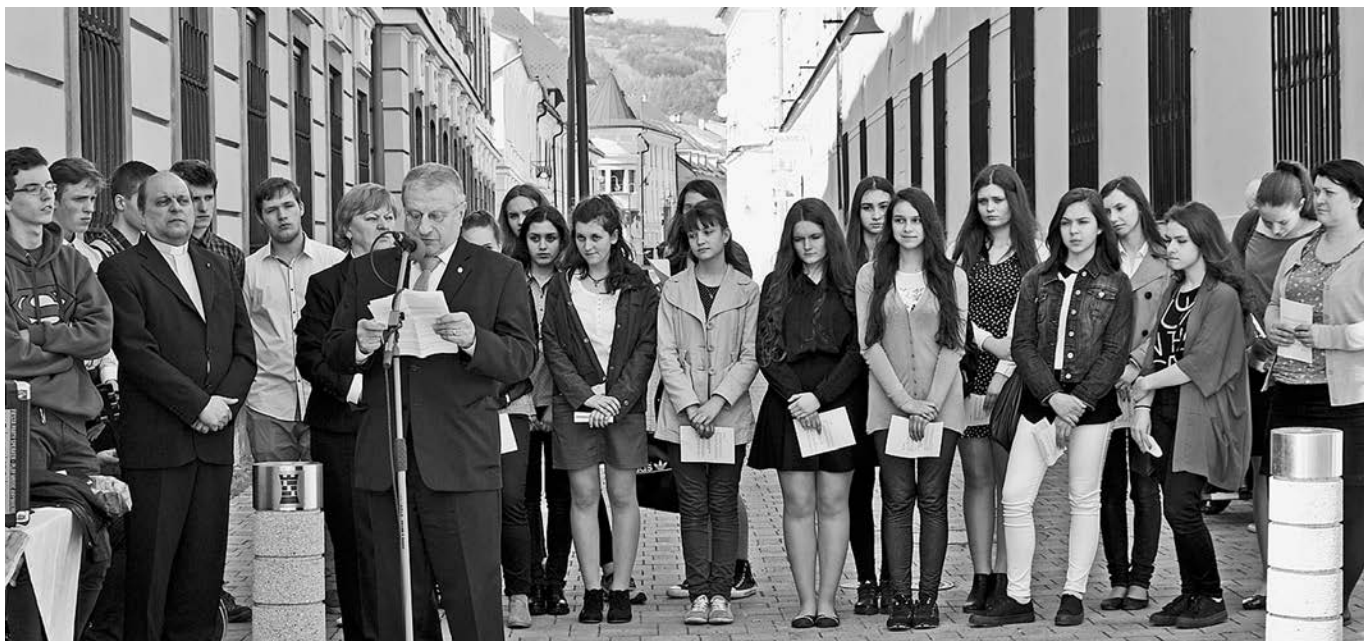
Ak niekto pri obrane svojho života používa väčšie násilie, ako je potrebné, je to nedovolené. Ak však umiernené odráža násilie, obrana je dovolená... A nie je potrebné na spásu, aby sa človek zriekol umiernenej obrany preto, aby sa vyhol zabitiu druhého; lebo človek je povinný viac sa starať o svoj život ako o cudzí.

KKC 2265: Oprávnená obrana môže byť nielen právom, ale aj vážnou povinnosťou pre toho, kto je zodpovedný za život iných. Obrana spoločného dobra vyžaduje zneškodnenie nespravodlivého útočníka. Z toho dôvodu majú právoplatní predstavitelia moci právo použiť zbrane, aby odrazili útočníkov na občiansku spoločnosť, ktorá je zverená ich zodpovednosti.

Svätý Tomáš Akvinský vo svojom hlavnom diele „Summa theologiae“ píše: „Čo sa týka vzťahov na prirodzenom základe, musíme viac milovať svojich pokrvných príbuzných; v občianskom živote viac vlastných spoluobčanov; a vo vojenskej oblasti viac svojich spolubojovníkov.“

Ale žiaľ, žijeme v dobe, keď už pomaly každý druhý biskup sa tvári múdrejšie ako uznávaný učiteľ Cirkvi a vo veľkom preberá pochybné myšlienky, ktoré sa v Európe začali objavovať po francúzskej revolúcii.

Ján Litecký Šveda
predseda PV ZPKO

Príspevok predsedu PV ZPKO v skrátenej podobe uverejňujeme na 4. strane.

Foto Eva Zelenayová

V Banskej Bystrici nielen o povstaní

Do Banskej Bystrice zvyčajne miera delegácie pripomínať si účastníkov Slovenského národného povstania. Politickí väzni Zväzu protikomunistického odboja si 13. apríla pripomenuli iný dátum z histórie Slovákov - Barbarskú noc. Na poludnie sa v Katedrále sv. Františka Xaverského slúžila sv. omša za účastí poslanca NR SR a predsedu BBSK Mariana Kotlebu, zástupcu Ústavu pamäti národa Patrika Dubovského, predsedu PV ZPKO Jána Liteckého Švedu, podpredsedu PV ZPKO Rafaela Rafaja, duchovného PV ZPKO Jána Košiara, predsedníčky RO PV ZPKO Heleny Halkovej, zástupkyne KPVS zo Zvolena Ing. Gondovej, členov PV ZPKO a miestnych obyvateľov.

Po sv. omši bol organový koncert.

Foto Eva Zelenayová

Spomienka na Barbarskú noc sa uskutočnila pred pamätnou tabuľou

na budove Biskupského úradu. V recitáli vystúpili Kucbel, Karvaš, študenti Katolíckeho gymnázia Š. Moysesu pod vedením Mgr. Ladislava Javorského, syna bývalého predsedu bystrickej organizácie politických väzňov. K prítomným sa prihovril zástupca ÚPN aj predseda PV ZPKO. Básňou politického väzňa, ktorú predniesol Ing. Martin Hagara sa slávnostná spomienka skončila.

Bystrický prvý ročník Barbarskej noci dal dobrý základ na vytvorenie novej tradície pre toto mesto.

V Banskej Bystrici pred Biskupským úradom.

Foto Eva Zelenayová

(ez)

Z výročných schôdzí

Žilina – Predsedníčka RO PV ZPKO Anna Fodorová sa na začiatku schôdze v súvislosti s parlamentnými voľbami zmienila o tom, že politici sa veľmi často vyjadrujú o zločineckom fašizme, ale o zločineckom komunizme nepadne ani slovo. Ten je legálny a komunistická strana existuje naďalej. Pripomenula, že za 27 rokov nebol nikto potrestaný za vraždenie, popravovanie a žalárovanie nevinných obetí. Politickým väzňom komunizmu dodnes nebolo splnené zmiernenie krívd podľa zákona č. 125 z roku 1996, čo mal upraviť osobitný zákon. Žilinská regionálna organizácia organizovala v minulom roku štyri pietne spomienky a odhalila jednu pamätnú tabuľu. Vzhľadom na nízku účasť členov na schôdzi o ďalšom spôsobe kontaktu s členskou základňou rozhodne regionálna rada. V regióne žije ešte 24 rehabilitovaných politických väzňov.

Košice – Schôdza sa uskutočnila 16. marca. Predseda RO PV ZPKO Štefan Novák poukázal na to, že aktivity organizácie smerujú k odkrývaniu faktov, pripomínajú správanie sa bývalej komunistickej totalitnej moci a ich zanechanie by bolo výhodné pre súčasnú politickú a ekonomicky vládnu oligarchiu. Znamenalo by odstránenie národnej histórie a tým aj zničenie národa. Pripomenul konferencie v Smoleniciach a v Levoči, či účasť členov na pietnych spomienkach v Jáchymove a v Leopoldove. Prítomným potom-

Politickí väzni pri pamätníku v Žiline.

Foto archív

kom politických väzňov vkladal do srdca úlohu, zasadiť sa svojím hlasom o vyriešenie doteraz trvajúcej traumy Slovákov. Spočíva v rozpoltenom výklade historickej úlohy prvej Slovenskej republiky a jej predstaviteľov. Za tým cieľom odporúčal uskutočniť konferenciu historikov. Návrh Štefana Nováka a Jozefa Ištóka vzdať sa funkcií účastníci schôdze neprijali. Uznesením žiadali, aby Predsedníctvo PV ZPKO vynaložilo neoblomné a rozhodné úsilie na naplnenie zákona o III. odboji; aby sa zasadilo o inštalovanie pamätnej tabule kardinálovi Korcovi, aby sa čelní funkcionári PV ZPKO zdržali politických funkcií jednotlivých strán ako aj podpisových akcií ak nemajú na to sú-

hlas výkonnej rady. Odôvodnili to tým, že masovokomunikačné prostriedky neinformujú o týchto aktivitách pravdivo, objektívne, ale tendenčne.

Žiar nad Hronom – Predsedníčka regionálnej pobočky Margita Zimánová konštatovala, že vzhľadom na zdravotný stav členov pobočky, nemožno očakávať hojnú účasť na schôdzach. V diskusii odznali pripomienky k aktuálnym problémom v spoločnosti. Napríklad že sa Slováci nedokážu zomknúť a navzájom si pomáhať; že kaštieľ Štefana Moysesa je v súkromnom vlastníctve a chátra. Je v dezolátnom stave. Rovnako škôlka pri autobusovej stanici je v súkromných rukách

Na schôdzi v Trnave.

Foto archív

a je zničená, hoci mohla byť využitá na jednoizbové byty pre dôchodcov; bývalá zdravotná sestra sa pozastavila nad stavom v nemocniciach. Podľa jej skúseností, pacientom prinesú obed a položia na stolík. Keď ho sami nedokážu zjesť, zostanú hladní, lebo obed odnesú.

Trnava – Na výročnej členskej schôdzi v Trnave, ktorá sa uskutočnila

6. apríla, sa zúčastnil predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda, duchovný organizácie Ján Košiar a zástupca Ústavu pamäti národa Peter Jašek. Všetci sa prihovorili prítomným. Po smrti predsedu RO PV ZPKO Vojtecha Ottmara dočasne viedol organizáciu Felix Neštrák. Ibaže pre svoj vek a zdravotný stav rozhodol sa ďalej nekandidovať na túto funkciu. Za novú predsedníčku regionálnej organizácie bola zvolená Bea-

ta Ďureková. Veľkým zadostučením pre politických väzňov bola informácia, že z funkcie poradcu na Najvyššom súde SR bol konečne odvolaný sudca Štefan Minárik, ktorý v minulosti odsúdil (aj rehabilitoval) zosnulého Vojtecha Ottmara. Ako hosť vystúpil v diskusii pán Žilák, člen KPVS a vyjadril nádej, že po nedávnych personálnych zmenách by mohlo dôjsť k zlúčeniu oboch organizácií. **(ez)**

Spomienka v Ladomerskej Vieske

V sobotu 23. apríla sa v Ladomerskej Vieske konala pietna spomienka na tragédiu rodín Valentovej a Dankovej. V malom parčíku pred Obecným úradom odhalili pamätník obom rodinám, ktorý je výkričníkom na dobu bývalého totalitného komunistického režimu. Pavel Valent bol 14. januára 1952 zatknutý a 28. marca 1953 na Pankráci v Prahe popravený. Preto, že pomohol svojmu švagrovi k úteku z Česko-Slovenska. Ďalšie drakonické tresty vyniesol Štátny súd v Bratislave aj nad jeho manželkou Margitou, jej otcom a bratom. Telesné pozostatky Pavla Valenta nikdy úrady rodine nevydali ani neoznámili, kde je pochovaný. Deti Margita (9), Helenka (7) a Peťko (3) zostali po zatknutí rodičov samé v byte. Napokon skončili u starých rodičov.

V roku 2000 odhalili rodinám Valentovej a Dankovej pamätnú tabuľu na Obecnom úrade v Ladomerskej

Odhalenie pamätníka v Ladomerskej Vieske.

Foto Eva Zelenayová

Vieske. Po rekonštrukcii úradu bolo nevyhnutné nájsť pre tabuľu nové miesto. Slávnostnému odhaleniu nového pamätníka predchádzala sv. omša v miestnom kostole. Pri pamätníku odzneli verše politického väzňa Júliusa Homolu, ktorý sa osobne pietneho aktu zúčastnil. Na odhalení pamätníka sa

ďalej zúčastnili predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda, podpredseda PV ZPKO Rafael Rafaj, duchovný PV ZPKO Ján Košiar a ďalší regionálni funkcionári PV ZPKO. O pohnutom osude oboch rodín napísala dcéra Pavla Valentu Margita Zimanová knižný dokument. **(zel)**

Šidov memoriál

Prvý ročník Memoriálu Leopolda Šida sa uskutoční 15. mája o 16.00 hod. v Likavke pri Ružomberku. Spomienkovú slávnosť otvorí organový koncert v rímskokatolíckom kostole s účinkujúcimi prof. Stanislavom Šurinom a sopranistkou Zuzanou Šebestovou. Záštitu nad podujatím prevzal prof. Amantius Akimjak, pedagóg na Katolíckej univerzite v Ružomberku.

(ah)

Účastníci spomienkovej slávnosti.

Foto Eva Zelenayová

Vojnové stereotypy

Už tradične sa 8. mája na celom svete venuje veľká pozornosť koncu 2. svetovej vojny. Nielen historici, ale aj spisovatelia, publicisti, politici a odborníci z rôznych európskych krajín diskutujú o rozličných skúsenostiach a dôsledkoch vojnového obdobia a konca vojny

Interpretácia dejín 2. polovice 20. storočia je trvalo silne podmienená výsledkami 2. svetovej vojny. To platí všeobecne, ale na Slovensku zvlášť. Tie boli nielen politické, ale aj ideologické. Platí nepísaná zásada, že status quo, ktoré nastolili víťazi tejto vojny, je trvalo platná podmienka interpretácie dejín. Ibaže historik by mal byť oslobodený od tohto tlaku a skúmať iba faktografiu. A to aj napriek tomu, že vojny sú nespornou súčasťou ľudských dejín, čo niektorí eufemisticky definujú ako pokračovanie diplomacie inými prostriedkami. V čase, keď ničivosť zbraní dosiahla možnosť zničenia ľudstva a boli pevne zadefinované ľudské práva, ani historik by nemal vnímať vojnu, víťazstvá a prehry v nej, ako jeden z prostriedkov na riešenie medzinárodných konfliktov, ani ako pozostatok čestných rytierskych súbojov, alebo nebodaj športu, kde je nutný víťaz a porazený. V moderných vojnách niet skutočných víťazov – sú iba porazení. V historiografii by nemal mať miesto ani nijaký vojnový heroizmus, lebo padlí vojaci na všetkých stranách šli do vojny pod tlakom moci a najväčšími a najhroznejšími obeťami vojny je nevinné, neozbrojené civilné obyvateľstvo.

Aj historiografie veľkých národov (americká, ruská, britská, francúzska atď.) sú pri interpretácii dejín tohto obdobia stále ovplyvnené politickým hodnotením, nastoleným na konci 2. svetovej vojny, ktorý zásadným spôsobom ovplyvňuje práve jej vojenské súvislosti. Vyzdvihujú najmä vojenský zámer vojny – prispieť k porážke Nemecka, v čom sa zhodujú so zámermi celej protifašistickej koalície Spojencov a Sovietskeho zväzu. Táto ideológia víťazov vojny limituje aj historiografiu. Nevidno úsilie o objektivizáciu.

Vojna spôsobila, že Sovietsky zväz, pred vojnou ostrakizovaný štát s pochybnou povestou, sa stal spolu s Veľkou Britániou a Spojenými štátmi krajinou,

rozhodujúcou o povojnovom usporiadaní sveta. Počas nej sa vytvárali rôzne formy spolupráce týchto mocností. Mimoriadny význam nadobudli schôdzy ich vedúcich predstaviteľov Roosevelta, Stalina a Churchilla. Napriek rozdielnym názorom riešili problémy rokovanim s cieľom nájsť spoločného menovateľa. Tým bola istá forma diktátu, ktorý určoval povojnové usporiadanie sveta, najmä Európy. Veľká trojka, podobne ako Mníchovská konferencia v septembri 1938, menila hranice, určovala formu vlády jednotlivých krajín.

Z tohto hľadiska malo mimoriadny význam druhé stretnutie „veľkej trojky“ v Jalte, kde riešili najmä otázku povojnového osudu Nemecka ale aj Poľska. Dôležitým bodom bolo prijatie Vyhlásenia o oslobodenej Európe, v ktorého interpretácii od začiatku dochádzalo k zásadným rozdielom medzi Sovietskym zväzom a západnými mocnosťami.

Postavenie ZSSR malo po skončení vojny dva odlišné aspekty – zahraničnopolitický a vnútorný. Zahraničnopoliticky sa ZSSR stal veľmocou a jeho prestíž bola neporovnateľná so stavom pred vojnou. Hoci paradoxne do júna 1941 bol komunistický Sovietsky zväz rovnakým agresorom ako nacistické Nemecko. Obsadenie rozsiahlych území východného Poľska po 17. septembri 1939, napadnutie Fínska s územnými ziskami, alebo anexia Bessarabie a severnej Bukoviny na úkor Rumunska či troch pobaltských republík Litvy, Lotyšska a Estónska – predstavovalo taký rozsiahly územný zisk, dosiahnutý agresívnymi metódami politiky, že miesto ZSSR medzi víťazmi vojny je tým spochybiteľné.

Pri skúmaní európskej historickej pamäti na rok 1945 je azda najvýraznejšou zložkou jeho spojenecké, či transatlanticke vnímanie. V štátoch protihitlerovskej koalície rok 1945 v historickej pamäti znamená oslobodenie Európy, víťazstvo nad hitlerovským nacizmom, ba často sa interpretuje ako „triumf demokracie“. Táto interpretácia prevláda v západnej Európe, najmä vo Veľkej Británii a Francúzsku, vrátane USA, ako aj vo východnej Európe. Tam však v najväčšom rozsahu v post-sovietskej Ruskej federácii.

V stredozápadnej Európe, pod ktorou sa chápe najmä Nemecko a Rakúsko, má rok 1945 ako bod historickej pamäti dvojaký charakter. Na jednej strane znamená koniec totalitnej diktatúry, ktorý ale zároveň znamenal pre tú časť európskeho kontinentu na dlhšie obdobie porážku štátu, rozvrat, ba dokonca katastrofu, okupáciu, uplatňovanie spravodlivosti víťaza a rozdelenie krajiny. Vo východnej časti Nemecka to okrem toho znamenalo aj začiatok novej diktatúry.

V stredovýchodnej Európe, myslíme tým najmä Poľsko a tri pobaltské krajiny Litvu, Lotyšsko a Estónsko, má rok 1945 jednoznačne negatívny význam, pretože je takmer totožný s historickou spomienkou na Jaltu. Tá znamená zradu zo strany vlastných anglo-amerických spojencov a ich vydanie Stalinovi. A kontinuálny prechod od jedného diktátorského, cudzieho etnického režimu k druhému.

V Jalte sa podpísala Deklarácia o slobodnej Európe, v ktorej sa USA, ZSSR a Spojené kráľovstvo zaviazali, že nechajú na oslobodených európskych územiach prebehnúť demokratické voľby. Zároveň sa mocnosti zaviazali pomáhať národom oslobodeným od nacistov riešiť demokraticky ich politické a hospodárske problémy. Východné časti Nemecka (Sliezsko, Pomoransko, Východné Prusko) mali pripadnúť pod poľskú a sovietskú správu. Obyvateľstvo (asi 15 miliónov Nemcov) malo byť z týchto území odsunuté na západ.

Závery prijaté na jaltskej konferencii boli po roku 1945 prijímané rozpačito alebo otvorene kritizované. Roosevelt bol obvinený z odpísania východnej a strednej Európy v prospech komunistického ZSSR. V tejto súvislosti sa predovšetkým zmieňuje Rooseveltove a Churchillove odmietnutie žiadosti poľskej emigračnej vlády o povojnovú medzinárodnú kontrolu poľského územia. Navyše žiadni predstavitelia iných štátov, o ktorých sa rokovalo, neboli do Jalty pozvaní, a tak boli vylúčení z rozhodovania o osudoch vlastného štátu či národa. Je silne nepravdepodobné, že obaja štátnici verili, že Sovietsi splnia na konferencii dohodnuté závery ohľadom „slobodnej Európy“.

Peter Mulík
historik

Piačekova filozofia lásky a ľudskosti

Pred niekoľkými storočiami Rousseau napísal, že zo všetkých ľudských poznatkov sa mu zdalo „najužitočnejšie, ale najmenej pokročilé poznanie človeka“. Aj keď sme pokročili, nielen vo svete, ale aj na Slovensku, približne pred rokom obdobne to tvrdil mladý intelektuál A. Vydra v zrejme nie veľmi čítanej eseji Povešť filozofov. Pokúšal sa analyzovať, prečo sa predovšetkým u nás filozofia, ale aj ďalšie spoločenské vedy (sociológia, história...), netešia najlepšej povesti. Okrem toho, že to videl „už z letného pohľadu na rôzne diskusie o lukratívnych a nelukratívnych študijných odboroch“, za neblahé renomé si mohla do veľkej miery disciplína aj sama. Hoci iní v tom nie sú nevinne.

Zo stránok časopisu Slovenského filozofického združenia (SFZ) možno vyčítať, že už na prvom valnom zhromaždení v roku 1990 došlo k pokusom o zásadné kritické vysporiadanie sa s minulosťou, keď predsedom sa stal F. Novosád. Vzápätí J. Balážová a ďalší. Bola to reakcia na existenciu predchádzajúcej Slovenskej filozofickej spoločnosti (SFS) založenej ešte v roku 1966. Pod predsedníctvom J. Kocku vznikla vtedy celoslovenská organizácia, ktorá umožňovala rozvíjať filozofiu novými slobodnejšími a tvorivejšími formami, z ktorého podhubia vzniklo viacero podnetných publikácií. Najznámejšou sa stala rozsiahla Antológia z diel filozofov. V pookupačnom období, od roku 1970, sa aj s filozofiou museli rozlúčiť desiatky erudovaných učiteľov i nádejných vedeckých pracovníkov. Filozofia a s ňou nielen SFS, ale celá oblasť spoločenských vied, kultúry a umenia, sa po kratučkom nadýchnutí, opäť na dve desaťročia dostala nielen pod prísnu kontrolu stranického aparátu, ale stala sa aj priamou súčasťou ideológie marxizmu a nástrojom komunistickej strany.

Obrat prišiel s novým názvom Slovenské filozofické združenie, ktoré umožňovalo zahrnúť pod jednu strechu pluralitne všetky smery a disciplíny i všetkých filozofov. Tomu nasvedčovala aj voľba predsedov, ktorí viac či menej spoluformovali vývoj tejto kráľovnej vied. Počnúc T. Pichlerom, za ktorého sa v roku 1995 začalo s organizovaním kongresov slovenskej filozofie v päťročnom cykle, pokračujúc E. Višňovským iniciujúcim výročné stretnutia členov SFZ v spolupráci s katedrami filozofie slovenských univerzít. Vtedy sa filozofovalo na tému „Kríza filozofie - filozofia krízy?“ Napriek tomu, že filozofi pod vedením A. Remišovej, Z. Plašienkovej a ďalších mladších, R. Karula i súčasnej A. Javorskej, uskutočňovali mnohé prednášky, diskusie, konferencie, vydávali zborníky i monografie na mnohé závažné témy. Vyrástli a znovu sa tu objavili mnohé osobnosti, ako napríklad L. Hanus, J. Letz, M. Marcelli, E. Bondy, E. Farkašová, J. Sivák. Filozofia ako jedna zo základných humanitných disciplín, žiaľ, neprenikla hlboko do formovania a premien modernej slovenskej spoločnosti tak, ako by bolo možno žiadúce.

Napodiv nik neprotestoval, keď sa o svoju anonymitu nepriamo sami zaslúžili. Dodnes nepublikovali, čo i len knižnú encyklopédiu slovenských filozofov. A naopak, stále uvádzajú

aj na svojej elektronickej stránke SFZ iba verziu „Elektronický slovník slovenských filozofov (výber)“, ktorý však bol iba zreprodukovaný podľa slovníka z nakladateľstva Atlantis, Brno, 1998. Všetci sa v ňom stali „českými filozofmi“, lebo autori a vydavatelia v zlej a anachronickej tradícii našich susedských a tentoraz ne-bratských a ne-partnerských vzťahov jednoducho v titule cynicky vynechali, že ide o slovenských filozofov. Navyše na stránkach SFZ sa dodnes nachádza iba Bibliografia k dejinám filozofického myslenia na Slovensku do roku 1965! Našťastie to napráva dostupná, iná a prvá slovenská, žiaľ, tiež iba počítačová filozofická hypertextová encyklopédia, známa aj pod skratkou FILIT, ktorej rozvinutím je Pomocný slovník filozofa. Otcovstvo sa prisudzuje inému, širšie predsa len málo známemu filozofovi a pedagógovi na viacerých našich univerzitách, Jozefovi Piačekovi. Predovšetkým jemu som sa chcel venovať, májovému neprehliadnuteľnému jubilantovi. Aspoň kvôli jeho nedocenennej ostatnej sumarizačnej knihe spred dvoch rokov. Nielen pre vreckový formát by ju mohli nosiť študenti pri sebe, ale aj mladí a neúnavní hľadači stratenej, zmätenej, či nenachádzanej hodnotovej orientácie, akej je dnes málo. Titul Synkritizmus, filozofia konkordancie, 2014, by ich nemal odradiť. Autor i vydavateľ už na obálke prezrádzajú svoje kresťanské a metafyzické východisko, keď v detaile z Michelangelovej maľby v Sixtínskej kaplnke, dochádza k pokusu o symbolický dotyk božskej a ľudskej ruky. Prekvapuje ako výrazne, nezakryte a originálne sa inšpiruje pri tvorbe filozofických výrazov Hviezdoslavom, Hroboňom a produktívnym slovotvorným potenciálom súčasnej slovenčiny, pravdaže, popri Heideggerovi, Husserlovi či ďalších. Ako hodnotovo eticky prísne vníma kultúru na pozadí dejín klasickej a modernej filozofie, ako „premieňanie zla, škaredého, hodnotovo neutrálneho, menej dobrého a menej krásneho, na dobro, krásno, lepšie a krajšie“. Podľa neho do kultúry „patrí iba to, čo sa podieľa na premene zla/škaredého na dobro/krásno“. A na pozadí poznania, že podstatou ľudského bytia je transcendencia, reflektuje jeho podoby v oblasti každodennosti, umenia, vedy, filozofie a náboženstva. To je prvá z desiatich téz, spočiatku akoby málo zrozumiteľného pojmu synkritizmus. Jeho homo kulturalis vníma maximum ľudského bytia v kultúre, maximum kultúry zas v zmysluplnosti. Podstatou zmysluplnosti je podľa Piačeka synkritika a maximum zmysluplnosti je láska, ktorú praktizuje homo amans, človek milujúci. Uviedol som iba malý náčrtok a východisko pokračovania therapeutickej funkcie filozofie, ktorú v Európe vníma od Sokrata, neobídúc Aristotela.

Filozofi majú svet nielen vysvetľovať, no i pokúšať sa ho meniť k lepšiemu. Nezaobídeme sa bez poznania nielen samých seba, ale aj vlastnej premeny, čo môže byť vždy dobrým začiatkom ľudstva v lokálnom i globálnom rozmere. Piaček prekračuje filozofiu západnej tradície, hlásiac sa aj k mysliteľom východu, čo zaregistroval autor doslovu knihy Richard Stahel. Zároveň odpovedá na otázky čo je súčasná filozofia a aký je jej zmysel v modernej spoločnosti, čo by sme si mali osvojiť.

Viliam Jablonický

Profesorom z vlastnej vôle

Pokračovanie z 1. strany

Čo to pre vás znamenalo?

V ľudovej strane bolo mnoho prúdov, my sme stáli na pozícii Sidora. Vníмали sme to tak, že on bol pod priamym vplyvom Hlinku. Hlinka nechodil do Gombáša a Ľubochne len celebroidovať omšu na „deň odpustu“, ale sem tam na koči aj do hostovskej izby kyjovského hostinca na preferans.

Vy si ho pamätáte?

Samozrejme, a nie len z jeho návštev obce, ale v sprievode otca aj na ružomerskej fare. Dokonca s otcom som bol aj na Hlikovom pohrebe. Bol som slabosťou otca a vydrankal som, aby ma brával ako prívesok na jeho cesty lokálneho politika i obchodníka. Vzal ma i na diskrétné stretnutie sidorovcov na Smrekovici, kde Sidor, keď ho Hitler vyhnal z pozície predsedu autonómnej vlády, oddychoval a vlastne aj intrigoval proti Tisovi. Sidor a Tiso boli rivali. Otec bol dlho pod vplyvom Sidora a len postupne, na základe reálneho pôsobenia Tisu, začal chápať, ako zachraňuje slovenský národ v nacistickej sfére pred rozparcelovaním Slovenska medzi sebeckých susedov. Samozrejme stačil

Augustín Marián Húška

Foto Eva Zelenayová

uchrániť pred Hitlerovým chorobným expanzionizmom len väčšinu národa. No podstatne viac ako protektorátny Hácha.

Takže ste sa zmierili s prvým slovenským štátom?

Hej, dokonca tak, že otec chodil intervenčne za Tisom a úspešne vybavil desiatku prezidentských výnimiek pre Židov. Proti nacistickému hladu po zdrojoch potrebných pre

expanznú vojnu vznikol na Slovensku systém korumpovania nacistických rekviračných delegácií. Otec čoby starosta a lesmajster štátnych lesov v Ľubochni organizoval pre nich honorosné poľovačky a napakované kufre plné kvalitných potravín a nápojov účinne zmäčkli srdcia nacistických vymáhačov.

Aké máte spomienky na obdobie prvej Slovenskej republiky?

Vojnové hospodárstvo Nemecka bolo stále nenásytnejšie. Najvyšší hospodársky úrad a ministerstvo hospodárstva nám čoraz častejšie posielali nemecké delegácie, aby sme rôznymi „pozornosťami“ prinútili prižmúriť ich kontrolné oko. Otec ako starosta mal však často na krku aj domácich nenasýtenecov. Počas vojny aj v prvej SR vznikla hospodárska komisárska služba a tzv. mlatobní komisári, ktorí mali dohliadať, aby hospodárska produkcia bola kontrolovaná a aby z nej odvádzali určený kontingent štátu. Aj slovenskí komisári boli hladní po korupčných benefitoch a po úplatku za „prižmúrené oči“. Zrejme korupcia, všimné a iné prvky boli večnými sprievodnými zlamami príživníctva. Temné znaky

Špičky slovenskej politiky na sv. omši, ktorú celebroidal sv. Ján Pavol II. počas návštevy Slovenska.

Foto archív

parazitizmu a uzurpácie sa praktiko-
vali už od praveku. A aj dnes nás
o tom presvedčajú dnešní neoliberalá-
ri i neokonzervatívci u nás i vo veľ-
mococh. No museli sme strpieť aj iné
veci. Prišlo nariadenie, že všetky ho-
tely musíme dať k dispozícii na re-
kreačné turnusy pre nemecké deti.
Každé dva mesiace prišla nová „vár-
ka“ nemeckých detí z rozbombardo-
vaných miest. Sprvoti pochodovali
a bubnovali v zovretých radoch v ro-
vnošatách Hitler Jugend, ale neskôr
menej bubnovali a vyspevovali, ale
hlavo konzumovali jedlo, ktoré
sa už v Ríši stalo vzácnym.

Vašu mladosť poznačila vojna. Ako ste ju vnímali?

Mal som pätnásť rokov, keď
som ako protiokupačný uteče-
nec spolu s otcom a rodinou eva-
kuoval do Ľubochianskej doliny.
Bývali sme v tzv. čierňavskej há-
jovni. Hájníci z rozkazu povsta-
leckého veliteľa doliny vytvorili
z civilných občanov od 15 rokov
tzv. hospodárske lovecké jednot-
ky. Na zásobovanie zverou ku-
chyňu povstaleckej posádky.

V povstaní?

Hej. Ale keďže zvere bolo
málo tak sme lovili salvami. Preto
som od Povstania už nikdy nebol
na žiadnej poľovačke. Spomí-
nam si, že sme schádzali z lesov
dva dni po páde Banskej Bystrice
a to na „drežine“ lesnej železnič-
ky. Povstalci sa rozutekali domov,
či na partizánske chodníčky. Na kraji
Ľubochnie stála píla a pri nej nás už
čakala desiatka bývalej nemeckej
Luftwafe a asi štyria chlapi v sloven-
skej uniforme s čiernou páskou
a s nápisom Slovenská domobrana.
Mali ironické poznámky ako: „No čo
povstalci? Bolo vám lepšie v česlo-
vákovej partizánskej republike?“
Mlčky sme sa dali prezrieť a prepusti-
li nás domov.

Po vojne ako?

Nasledovali prehliadky, asi štyri.
Organizovali ich revolučné výbory
a Zbory národnej bezpečnosti. Po ro-
ku 1948 nám skonfiškovali obchod,
hostinec a jedného dňa prišli eštebáci
po otca a odviezli ho. Odsúdili a dva
roky ho sťahovali od Ruzyne cez

Bratislavu, Leopoldov, Ilavu až po
Brno.

Za čo ho odsúdili?

Nuž, stalo sa, že poručík Chovan
ušiel na Západ. Jeho otec bol mojím
krstným otcom. Bol to vysoký chlap
meter deväťdesiat, čiže neprehliad-
nuteľný. Vrátil sa na Slovensko ako
poručík výzvednej francúzskej služby.
Potom ešte trikrát bol na Západe, než
ho chytili, uväznili, trýznili a popravili.
Tých, ktorí ho prechovávali, odsúdili.

Jedným z odsúdených bol váš otec?

Malý Gustik s mamkou a sestrou.

Áno, počas výsluchov sa dôstoj-
ník Chovan priznal, že otcovi pove-
dal o tom, že ide na Západ a že mu
môj otec povedal, už dávno si tam
mal byť. A na základe toho otec do-
stal dva roky ťažkého väzenia a kon-
fiškáciu štyroch päťnástich majetku. Ja
som musel opustiť vysokú školu a na-
stúpil som do podniku lesov v Gelni-
ci. Po roku som dostal povolávací
rozkaz do Mimone a tam vidím, že
som buď medzi kňazmi alebo zlodej-
mi. Po dvojťždňovom tzv. výcviku,
ale bez zbraní, ma odviezli do Ostra-
vy Radvaníc, kde som bol 26 me-
siacov ako nespoľahlivý vojak PTP.
Z toho 90 percent času som robil
v bani Ludvík, trochu v baniach
Hedviga a Pokrok.

To kvôli otcovi?

Nikdy mi nikto nepovedal, prečo
som musel robiť v bani, v PTP. No aj
tak v rámci nedeľného vzdelávania
som sa prihlásil do závodnej školy
práce. A dostal som aj výučný list.
Som vyučený baník. Robil som
v predkoch, teda v razení chodieb
a v tzv. nízkych (90 až 130 cm) poru-
boch a slojách. Tam od prachu skoro
nebolo vidno kahance. Nosili sa v ru-
ke alebo zavesené na obojku. Vážili
päť kil. Vzpriamene sa nedalo kráčať,
len zohnuto alebo po štyroch. Keď
sme sa po prvej smene vracali
k raziacej veži, nevládal som ísť.
Nechal som ostatných odísť a ja
som sa vybral štvornožky. Nat-
rafil na mňa banský strelec, kto-
rému som povedal, že pôjdem,
len čo si trochu oddýchnem.
A on mi, synak pod', a zobral ma
pod pazuchu a vliekol von. Odtiaľ
mám obštrukčnú nemoc pľúc,
hlavne od kamenného prachu.

Ako ste sa dostali k vysokoškolskému diplomu?

To je zaujímavé. Prvého de-
cembra 1953 ma prepustili. To
už bol prezidentom Zápotocký,
začali rušiť PTP, bolo cítiť istý od-
mäk. Začal som robiť v jednom
stavebnom podniku v Ružom-
berku a po roku som jednodu-
cho napísal list. Poslal som ho
predsedovi vlády do Prahy
a predsedovi Zboru povereníkov
do Bratislavy. Napísal som, že sa
všade hlása: Ja som baník, kto je
viac? K listu som priložil overený od-
pis môjho výučného listu a napísal,
že som robil v bani a mám právo žia-
dať, aby som sa dostal na vysokú
školu. Z Bratislavy prišla odpoveď
hneď. Že to akceptujú, ale vzhľadom
na celkové okolnosti mi povoľujú len
diaľkové štúdium.

A vy ste to dotiahli až na vedeckú hodnotu. Bez straníckej legitimácie?

Nikdy som sa nestal členom ko-
munistickej strany. Nie, žeby o mňa
nestáli, ale ja som hovoril, že predsa
vedia, z akej som rodiny a to by bolo
proti akémukoľvek zmyslu.

Eva Zelenayová

Boh ma vždy vyslyšal

S veľkým záujmom som si prečítal knihu Antona Čulena Kde iní končia, my začíname. Prakticky na jedno posedenie – s pár prestávkami. Ako sám vojak v poli – je to opravdivý životný príbeh autora súci na filmové spracovanie. Je to pevné svedectvo o viere a mocnej dôvere v Božiu dobrotu a pomoc. Pri čítaní jednotlivých kapitol som sa v duchu porovnával s mladým Antonom. Prvé údery nás oboch prekvapili už vo veku 5 – 17 rokov. V roku 1947 som bol sextánom na Gymnáziu v Kremnici. Keď som sa ráno 18. apríla dozvedel, že popravili pána prezidenta, vrátil som sa domov z ulice kde ľudia plakali a odložil som aktovku s knižkami. Býval som na private v Kremnici, do školy som v ten deň nešiel. Zronil ma veľký žiaľ. Chcel som byť sám. Išiel som do lesa nad Kremnicou smerom na terajší televízny vysielač a celý deň som blúdil po blízkych kopcoch. Vrátil som sa do bytu až večer. V škole na druhý deň som spolužiakom povedal, že poprava pána prezidenta bola vražda. Cítil som tento rozsudok pomsty ako smrteľný nad slobodným životom Slovákov vo svojom štáte. JUDr. Tibor Böhm – môj spolužiak, sedeli sme v jednej lavici – mi radil, aby som išiel k lekárovi, ktorý mi iste dá potvrdenie, že som bol chorý a preto som nebol v škole. Jeho návrh som odmietol. V srdci som mal ťarchu žiaľu a vzdoru. Triedny profesor mi na výročnom vysvedčení dal za to trojku z chovania. Bol to komunista, ale mne to bolo všetko jedno. Dostal som podmienený vyhadzov a z gymnázia som musel odísť.

Môj bratranec profesor Kútik mal známeho riaditeľa Gymnázia v Banskej Štiavnici a tam ma prijali do septimy. Zápas tvrdo pokračoval. Už 16. septembra 1947 ma rovno z vyučovania doviezli do Bratislavy k dvom levom. Vypočúvali ma v súvislosti s tajným študentským časopisom Nástup, ktorý sme vtedy vydávali. Zatvorili ma do krajského väzenia v bratislavskom

Na snímke v strede Július Homola v Ladomerskej Vieske.

Foto Eva Zelenayová

Justičnom paláci, kde som živoril jedenásť mesiacov. Prepustili ma a dali mi podmienku, lebo som v čase zatknutia nemal ešte osemnásť rokov.

Vo väzení som po čase dostal ceruzku a zošit s očíslovanými stranami. Podarilo sa mi doň napísať a dostať von niekoľko veršov...

Po prepustení som sa zamestnal ako robotník v lese, na stavbách... staval som vysoký komín pivovaru vo Vyhniciach, v strojárňach v Hliníku nad Hronom, v Podpolianskych strojárňach v Detve. Potom, čo prišli za mnou kádrové materiály z rodnej obce Lehôtka pod Brehmi, ma prepustili aj z robotníckych „funkcií“. Tamojší predseda komunistickej strany mi nemohol zrejme zabudnúť, že ešte pred voľbami v roku 1946 pred kostolom, kde on kortešoval za KS, som nahlas povedal: „Ak vyhrá voľby komunistická strana, tak to budú posledné voľby v Č-SR.“

V júni 1949 ma ŠtB opäť odvieďa do väznice v Banskej Bystrici. Chceli odo mňa, aby som dosvedčil, že moji priatelia, starší študenti, založili ilegálnu politickú stranu. Po troch mesiacoch ma prepustili. Potom som sa opäť ocitol na stavbe strojárni.

Odtiaľ som 15. apríla 1951 narukoval na základnú vojenskú službu.

Ako vojak som pracoval na výstavbe vojenských letísk v západných Čechách. Koncom novembra 1953 som sa dostal do civilu a mohol som sa vrátiť domov. Našiel som si prácu na stavbe hlinikárne. Bolo to len šesť kilometrov od mojej rodnej dediny – Horné Opatovce, neďaleko Svätého Kríža nad Hronom (od roku 1955 Žiar nad Hronom). Tam som pracoval až do svojho odchodu do dôchodku v roku 1990. Diaľkovo sa mi podarilo vyštudovať na VŠT v Košiciach a mohol som v tejto fabrike od roku 1963 pracovať ako technik.

Po previerkach v rámci normalizácie v roku 1969 som bol poslaný k lopate, ale o to smelšie som mohol písať samizdaty a obranné listy ako napr. Za pravdu a spravodlivosť, Za náboženskú slobodu ako aj texty Slovensko v zápasoch.

Denná modlitba mne a mojim priateľom pomáhala premáhať všetky životné úskalia a ťažkosti. S úctou a obdivom k Antonovi Čulenovi porovnávam svoju dôveru v Božiu pomoc a musím uznať, že nebola vždy taká neochvejne pevná, ako jeho. Tak sa mi to dnes javí, ale moje prosby k Pánu Bohu. On vždy vyslyšal. Nech je za to pochválený a zvelebený!

Július Homola

Kádrový invalid alebo „Úsmevy života“

Podpísaný A0 5658 potvrdzujem, že nasledujúce riadky sú písomne doložené v mojom archíve.

Po prvé. Pridelenie štátneho bytu pre moju rodinu v bratislavskej Petržalke vždy (trikrát) skončilo zaradením do poradovníka na október. No vo februári nového roku už sme sa z poradovníka „vyparili“. Náš byt predsa národného výboru prideliť zamestnancom JRD v Petržalke. Členmi JRD síce neboli, stačil úplatok päťtisíc korún. To vyšlo najavo, keď manželka predsedu národného výboru ho udala, že predáva byty. Nakoniec súdruha predsedu použili ako kádrováka na ministerstve financií. Tak som si musel kúpiť pozemok a postaviť v Petržalke dom. Pretože keď som žiadal o pridelenie pozemku, dostal som od predsedu písomnú odpoveď, že pozemky sa pridávajú len „obzvlášť zaslúžilým občanom, čo sa u menovateľa nezistilo“.

Po druhé. Dom som dokončil za šesť mesiacov a z podnájmu sme sa presťahovali do svojho. Pomohla mi štátna pôžička so splácaním úveru na dvadsať rokov. Požiadal som kanceláriu prezidenta republiky, aby moju žiadosť o „výmaz trestu“ doručila prezidentovi. Prezident A. Zápotocký ju podpísal. Pokúsil som sa teda o maturitu na večernej škole. Pred maturitnou skúškou stranícka organizácia štátneho podniku Matador poučila riaditeľa školy v Petržalke, že ma nemá pripustiť ku skúške. Stalo sa. O dva roky sa mi to podarilo urobiť v starom meste. Zmenil

Anton Semeš

som zamestnanie. No Matadorka poslala novému zamestnávateľovi o mne materiál, v ktorom sa uvádzalo: „Menovaný u nás dosahoval veľmi dobré pracovné výsledky. Má síce výmaz trestu od prezidenta Zápotockého, ale predtým bol odsúdený ako protištátny zločinec na 14 rokov trestu v Jáchymove.“

Po tretie. V roku 1968 som napísal ministrovi národnej obrany list. Poprosil som ho o prešetrenie mojej kauzy, lebo som bol zaradený do PTP bez komisionálneho postupu. Dostal som poučné rozhodnutie: „Vážený pán Semeš! Váš prípad jsem dal prošetřit a oznamuji Vám, že Československá armáda na Vás 'pohlíží' jako na vojáka!“ Teda, nie som riadny vojak, len na mňa v Prahe „pohlížejí jako na vojáka“.

Po štvrté. Po skončení previerok v roku 1972 som pracoval vo výskumnej stavieb. Náš direktor, dobrák od kosti, si ma zavolať a povedal mi: „Dal som v meste u súdruha Šlapku za Vás záruku, že Vás za kádrové 'prešľapy' (1968) potrestám preradením do kategórie R a citeľne Vám znížim plat. Budete vedúcim skladov ústavu, nákupu, výdaja a dvakrát do roka urobíte inventúru. Viem, že dodržíte Desatoro Božích prikázaní a nebudete kradnúť.“ Plat mi znížil o sto korún, ale mesačne mi dával odmenu 600 korún.

Toto sú úsmevy z môjho života.

Anton Semeš

Zľava A. Semeš, A. Tarnóczy, J. Košiar a J. Litecký Šveda na „porade“ v centrále organizácie.

Foto Eva Zelenayová

STALO SA

3. mája 1945 spolu so sovietskou armádou vtiahli na Slovensko aj osobitné jednotky NKVD, ktoré robili očistovacie akcie proti známym nekomunistickým verejným činiteľom aj na najnižšej úrovni malých dedín. Nevinné osoby bez akéhokoľvek súdneho pokračovania väznili, sústreďovali v improvizovaných táboroch, a potom veľkú časť z nich násilne odvliekli do Ruska. Od októbra 1944 do júna 1945 deportovali do Ruska podľa hrubých odhadov 15 až 20 tisíc slovenských občanov.

4. mája 1919 pri návrate lietadlom z Talianska zahynul francúzsky brigádny generál a slovenský člen vedúceho triumvirátu českého a slovenského odboja v zahraničí Dr. Milan Rastislav Štefánik. Jeho lietadlo pri pristávaní manévri na letisku vo Vajnoroch havarovalo a zapríčinilo smrť Štefánika i jeho troch talianskych sprievodcov.

5. mája 1945 SNR rozhodnutím č. 1224/945-prez. vydala zatykač na 68-ročného spišského biskupa Jána Vojtaššáka.

8. mája 1945 vláda SR v exile v rakúskom Kremšmünsteri podpísala dokument, ktorým sa bezvýhradne podrobila veliteľovi 20. korpusu 3. americkej armády generálovi Waltonovi H. Walkevi. V ten deň sa skončila vojna v Európe.

10. – 11. mája 1848 sa z iniciatívy Štefana M. Daxnera zišla porada slovenských národovcov v Liptovskom Sv. Mikuláši, na ktorej zostavili Žiadosti slovenského národa. V štrnástich bodoch obsahovali program slovenského národno-revolučného hnutia. Jeho obsah predstavuje dôležitý dokument o štátoprávných požiadavkách Slovákov.

11. mája 1943 profesor patologickej anatómie na Lekárskej fakulte Slovenskej univerzity MUDr. František Šubík, ktorý sa zúčastnil na exkurzii medzinárodnej komisie súdnych lekárov do ruskej obci Katyň (Smolensk), kde objavili masový hrob Sovietmi zavraždených poľských dôstojníkov, vojakov a intelektuálnych pracovníkov, verejnou prednáškou v Bratislave informoval o výsledkoch zistených komisiou. Táto potvrdila, že masová vražda sa stala v roku 1940

a bola dielom príslušníkov sovietskych policajných orgánov.

11. mája 1944 pápež Pius XII. vymenoval nitrianskeho biskupa Dr. Karola Kmeťka za arcibiskupa.

11. mája 1947 z iniciatívy dekana Bohosloveckej fakulty Slovenskej univerzity Jozefa Búdu katolíci v Bratislave organizovali krížovú púť do Mariátu (teraz Marianka), počas ktorej niesli ťažký drevený kríž od jezuitskeho kostola v centre mesta až do pútnického chrámu Panny Márie. Púť ako reakciu na popravu prezidenta SR Jozefa Tisu viedol prof. Jozef Búda.

13. mája 2004 zomrel v Bratislave politický väzeň Jozef Tomášek, zakladajúci člen KPVS.

14. mája 1968 sa v moravskom Velehrade zhromaždilo asi 2500 katolíckych kňazov so svojimi aj dovtedy tajnými biskupmi a založili Dielo koncilovej obnovy (DKO). Jeho celoštátnym predsedom sa stal pražský arcibiskup František Tomášek a predsedom Slovenského výboru DKO trnavský biskup Ambróz Lazík.

15. mája 1948 Štátny súd v Bratislave vyniesol rozsudok nad druhou skupinou obžalovaných z protištátneho sprisahania na Slovensku. J. Kempný bol odsúdený na 6 rokov, M. Bugár na 1 rok, P. Čarnogurský na 18 mesiacov, F. Jurčovič na 7 rokov, L. Obtulovič na 8 rokov, J. Staško na 6 rokov a P. Maxoň na 7 rokov väzenia.

16. mája 1949 dvadsaťjeden príslušníkov polície obsadilo Saleziánsky ústav v Michalovciach a ich vedúci oznámil riaditeľovi prof. Štefanovi Faberovi, že je zbavený svojich funkcií predstaveného saleziánskeho ústavu a správcu príľahlej farnosti. Musí ihneď opustiť túto budovu aj so svojimi spolupracovníkmi. Fabera odporoval poukázaním na nezákonnosť ich postupu, ale márne. Obyvateľstvo sa hrozivo zhromaždilo pri kostole a na dvore ústavu, takže saleziáni museli ľudí presvedčať, aby ich nebránili. Báli sa totiž krípkrelievania. Všetkých rehoľníkov odviesli a eskortovali s ozbrojenou strážou až do Šaštína. Približne v tom istom čase podobne likvidovali ďalšie tri saleziánske diela v Žiline,

v Trnave a v Komárne. To bola prvá násilná a protiprávna akcia komunistického režimu proti katolíckej reholi uskutočnená ešte pred ich oficiálnou likvidáciou. Postupne tým istým spôsobom likvidovali ďalších 24 kláštorov iných rehoľných spoločností.

20. mája 1950 zriadili v Prahe ministerstvo národnej bezpečnosti, ktoré viedol najprv Ladislav Kopřiva a od 23. 1. 1952 K. Bacílek. Toto ministerstvo sa stalo výkonným orgánom nekontrolovateľného bezprávia a teroru proti všetkým „nepriateľom“ totalitnej Komunistickej strany v celej ČSR.

21. mája 2004 zomrel v Ružomberku zakladajúci člen organizácie politických väzňov Pavol Brodňanský

24. mája 1918 koncom mája prišiel do Ameriky predseda Česko-Slovenskej národnej rady profesor Tomáš G. Masaryk a vo svojom prejave k Slovákom v Pittsburghu vyhlásil: „Bude slobodné Česko a bude slobodné Slovensko. Na Slovensku politické vedenie, školy, súdnictvo a všetko iné bude slovenské, v Čechách české.“ Na základe tohto vyhlásenia predstaviteľa slovenských a českých spolkov, aj prof. T. G. Masaryk, 30. mája podpísali Česko-Slovenskú dohodu.

25. mája 1991 pápež Ján Pavol II. poctil sídelného biskupa v Nitre, politického väzňa Mons. Jána Chryzostoma Korca hodnosťou kardinála. Je to prvý biskup na území Slovenska, ktorému Svätá stolica udelila tento najvyšší stupeň cirkevných hodností. Do tejto vysokej funkcie medzi najbližších poradcov pápeža bol slávnostne inštalovaný v Ríme 28. júna.

Máj 1947 v tomto mesiaci bolo na Slovensku ešte stále deväť pracovných táborov, v ktorých živorilo vyše 900 osôb. Ku koncu roka sa ich stav zvýšil na 1387.

Máj 1972 - skupina katolíckych laikov v Bratislave založila tajné vydavateľstvo Samizdat, ktoré vydávalo náboženskú literatúru pre tajné krúžky laikov a kňazov, neskôr aj štvrtročník Radosť a nádej (RAN). Vydavateľstvo pôsobilo až do roku 1990.

AKTIVITY PREDSEDNÍCTVA PV ZPKO

■ **Predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda** rokoval 7. apríla na pôde organizácie so štatutárnym zástupcom Svetového združenia bývalých politických väzňov Ing. Jurajom Radziwillom-Anoškinom o otázkach spolupráce obidvoch organizácií a o perspektívach spolupráce všetkých organizácií politických väzňov na Slovensku do budúcnosti.

■ **Predseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda** inicioval rokovanie v Nitre ohľadom osadenia pamätnej tabule pre kardinála Korca na Nitrianskom hrade. Má sa uskutočniť v tomto mesiaci za účasti nitrianskeho biskupa Mons.

Viliama Judáka, primátora Nitry Ing. Jozefa Dvonča ako aj duchovného PV ZPKO Jána Košiara.

■ **Predseda a podpredseda PV ZPKO Ján Litecký Šveda a Rafael Rafaj** rokovali 27. apríla v priestoroch Predsedníctva PV ZPKO s delegáciou KPVS v zložení Peter Sandtner, Jozef Baník a Karol Rosenberg. Prediskutovali otázky spoločného záujmu a vymenili si informácie týkajúce sa obidvoch organizácií (pietne spomienky, zákon, chystané akcie ÚPN, ...) Rokovanie prebehlo v srdečnej a ústretovej atmosfére.

PRIPOMÍNAME SI

Cyril Bahna z Kremnice oslávil 4. marca životné jubileum 87 rokov.

Valéria Kraushuberová z Hlohovca oslávila 10. apríla životné jubileum 80 rokov. **Jubilantom dodatočne úprimne gratulujeme.**

V máji si pripomíname významné životné jubileá týchto našich členov a priaznivcov. Spomíname aj na tých, ktorí sa tejto slávnosti nedožili.

50 rokov

Ing. Peter Žingor, Martin 27.5.1966

55 rokov

Ondrej Ďuriček, Lučenec 28.5.1961
Eduard Hollý, Nitra 1.5.1961

65 rokov

Mária Bajčíková, Žiar nad Hronom 23.5.1951

70 rokov

Mária Horváthová,
Križovany nad Dudváhom 8.5.1946

75 rokov

Judita Kmecová, Poprad 17.5.1941
Mária Kršková, Topoľčany 9.5.1941
Emília Gajdošová, Hlohovec 12.5.1941
Anna Bulová, Slovenská Ľupča 7.5.1941

80 rokov

Mária Mišeje, USA 25.5.1936
Milan Hric, Baďín 17.5.1936

81 rokov

Anna Šlepečká, Záhor 10.5.1935

Olga Ostrožlíková, Uľany nad Žitavou 2.5.1935

82 rokov

Jozef Karel, Bratislava 1.5.1934
Dr. Katarína Mikulová Bratislava 31.5.1934
Irena Lichtmannegerová, Lučenec 9.5.1934
Anna Maková, Heľpa 22.5.1934

83 rokov

Šranková Irena, Veľký Lapáš 8.5.1933
Božiková Štefánia, Nitra 21.5.1933

84 rokov

Jozef Cahel, Považská Bystrica 18.5.1932

85 rokov

Marian Uhrík, Brusno 1.5.1932
Jolana Božiková, Nitra 4.5.1931
Margita Bartovičová, Šurany 30.5.1931

87 rokov

Eugénia Vyskočilová, Bratislava 5.5.1929

88 rokov

Božena Zacharová, Bratislava 19.5.1928
Magdaléna Salviánová, Trnava 17.5.1928

89 rokov

Rudolf Mišeje, Bošany 28.5.1927

96 rokov

Anna Víglašská, Lutilla 3.5.1920
Bernardína Ivančíková, Svätý Jur 17.5.1920

Jubilantom srdečne blahoželáme

PRISPELI NA ČINNOSŤ

Terézia Holecová , Šenkvice	20 EUR
JUDr. Peter Brňák , Bratislava	50 EUR
Jozef Baláž , Trenčín	10 EUR
Melánia Straková , Piešťany	8 EUR
Eva Hluchová , Piešťany	6 EUR
Mária Horváthová , Križovany nad Dudváhom	20 EUR
Ladislav Straka , Veľké Orvište	16 EUR
Mária Halásová , Hlohovec	6 EUR
Jozef Horváth , Hlohovec	16 EUR
Ing. Marian Hromádka , Trnava	96 EUR
Magdaléna Salviánová , Trnava	10 EUR
Ľudovít Virčík , Vysoká nad Uhom	6 EUR
Ľubo Hatala , Prievidza	8 EUR
Ján Parcer , Prievidza	8 EUR
Karol Uhrin , Žilina	10 EUR
Viktória Kováčová , Liptovský Ondrej	10 EUR
Jozef Panáč , Žilina	40 EUR
Ing. Anna Bednárová , Žilina	10 EUR
Vojtech Bednár , Trstená	1 EUR
Gustáv Hrabovec , Dolný Kubín	5 EUR
Margita Kováčová , Tvrdošín	5 EUR
Helena Laurinčíková , Mokrad	8 EUR
Anna Letrichová , Tvrdošín	10 EUR
Pavol Turčina , Žaškov	6 EUR
Helena Záhorová , Bziny	8 EUR
Magdaléna Brodňanská , Žaškov	3 EUR
Lakoščíková Agneša , Dolný Kubín	8 EUR
Jozef Brodňanský , Dolný Kubín	8 EUR
Viera Pitrová , Svätý Jur	28 EUR
Bernardína Ivančíková , Svätý Jur	28 EUR

Darcom vyslovujeme úprimné poďakovanie

ROZLÚČILI SME SA

† Vo veku nedožitých 91 rokov života, po dlhšej chorobe zomrel 7. februára 2016 v štáte Pensylvánia v Spojených štátoch **Adalbert Vojtech MIŠEJE**, kde bol aj pochovaný. V minulom čísle sme uviedli jeho nesprávny dátum úmrtia. Mišeje bol dlhoročným členom PV ZPKO. Za chybu sa ospravedľujeme.

† Vo veku 88 rokov, 1. októbra 2015, zomrela **Alžbeta NOVÁ**. Pochovaná bola v Šípkove.

† Vo veku 86 rokov, 28. apríla 2016, zomrel **Ing. Juraj RADZIWIŁ-ANOŠKIN**, ktorý sa v ostatnom čase angažoval v prekonávaní rozporov medzi jednotlivými organizáciami politických väzňov.

Pozostalým vyslovujeme úprimnú sústrasť

Výzva

Vážení členovia PV ZPKO, sympatizanti, priatelia. Naša organizácia dlhodobo zápasí s neštandardnou situáciou, keď pripravuje plány svojej činnosti bez krytia finančnými prostriedkami. Nedostatok peňazí nás núti obrátiť sa na Vás s výzvou o pomoc. Vydávanie Svedectva nie je ďalej možné zabezpečiť z prostriedkov štátnej dotácie, preto sa obraciame na Vás s prosbou, vyhľadať vo Vašom okolí potenciálnych sponzorov nášho časopisu. Ak nebude vychádzať, akoby sme stratili nástroj prezentácie vlastného jestvovania. Azda nepravíme by sa tomu aj potešili. Veríme však, že sa nájdú podporovatelia ideálov, za ktoré sme trpeli, a ktoré hodlame aj naďalej chrániť a obhajovať. Záujemcovia o pomoc pre naše Svedectvo môžu poslať svoj príspevok na **číslo účtu**: SK74 3100 0000 0040 0012 8109, BIC: LUBASKBX, alebo sa kontaktujte na tel. číslach 0905 737 790 a 0902 199 429. Darcom úprimne ďakujeme.

Vedenie PV ZPKO a časopisu Svedectvo

Pripomíname

Úradné hodiny v kancelárii Predsedníctva PV ZPKO v Bratislave na Obchodnej ulici č. 20 sú **v pondelok a v stredu od 9.00 hod. do 13.00 hod.** Upozorňujeme našich členov, že mimo úradných hodín sa telefonicky nedovoľajú do kancelárie Predsedníctva PV ZPKO.

664/
BISKUPSKÝ ÚRAD V NITRE

Č. 131/1950.

Pri odpovedi odvolávajú sa
vždy na toto číslo!

NITRA, 21. októbra 1950.

Vec: Správa zmocnená zaslaniem.

Slovenský úrad pre veci cirkevné
odd. I K O .
B r a t i s l a v a .

Na prípis číslo 3995 /50-dôv. zo dňa 17. okt. 1950 hlásim, že návšteva biskupa ved. kanc. Uradníka a taj. biskupa Žatku nebola uskutočnená, lebo KVŠtb. to nechce povoliť. I spoveď biskupa sa má uskutočniť len gen. vikárom Dr. Benom ktorý sa vrátiť s dovolenou 26. okt. t. r.

Na prípis číslo 4190/50-dôv. zo dňa 17. okt. 1950 hlási, že ošípane už boli vydané a prevoz dreva sa má uskutočniť 23. okt. nakoľko sme do teraz nemali auta.

Zároveň hlásim, že orgány štb. nechcu ma ani po vydaní dekretu pustiť samého k biskupovi a vaše rozkazy nechcu rešpektovať a dostal som ustn. ~~rozkaz~~ nariadenie, že sa mám pridržiavať ich rozkazov. Keď nemajú pravdu ráčte potrebné zariadiť na Ministerstve vnútra.

Zasielam Vám prípis ktorý biskup vypracoval ako prejav pre zástupcu biskupského úradu na krajsku konferenciu obrancov mieru ktorá sa konala dňa 15. okt. t. r. v Nitre, prejav bol prečítaný.

Na Váš list číslo 4187/50-dôv. zo dňa 19. okt. 1950 Vám klásim, že potrebné bolo zariadené a biskup nečiní žiadnych námietok.

Pripojujem obežník číslo 1.015 o národnom poistení duchovných ktorý už bol vyexpedovaný.

Nakoľko na prvý nábor bohoslovcov sa nám nikdo neprihlásil požiadala som biskupa, aby sám povolal bohoslovcov. Co sa uskutočnilo obežníkom číslo 924/1950. Obežník bol rozposlaný za vášho súhlasu tým farským úradom ktorej farnosti býva bohoslovec.

Biskup na požiadanie mňa poslal farskému úradu Klatová Nová Ves podakovanie listom číslo 1.031/1950. Opis príkladám.

Dňa 21. okt. 1950, bol vyexpedovaný za vášho súhlasu obežník číslo 1.037/1950, o preložení sviatku všetch Svätch. Jeden exemplár obežníka predkladám.

zmocnenec:

Prílohy: 5.